

7. szám.
Február 13. 1875.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan—decz. 8 frt, 6 hóra 4 frt. 3 hóra 2 frt.
 • Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúrsnál. **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nempareille sor 10 kr.
Hirdetések felvételnek: egyedül **Láng Lipót és társa**, I. nemzetközi hirdetősek felvételi hivatal **Budapestben**, MARIA VALERIA-UTCZA THONETUDVAR

XXVII. kötet.

EGÉSZ AZ ÉSZAKI POLUSIG!

vagy:

MI LETT TOVÁBB A TEGETTHOFFAL?

Regény.

EGY A HAJÓN HÁTRAMARADT MATRÓZ FELJEGYZÉSEI UTÁN.

JULES VERNE

oktatásai szerint

írta KAKAS MÁRTON.

A bazalt születése.

AZT A FÖLDALATTI folyosót, mely előttem megnyílt két egymásra dülő kőnem képezte, a diorit, melyről szóltam s a dolerit, mely azt később mint jobban hátra szoritotta. E kettőnek az összetódulása tartá fenn aztán mindenféle tekervényeiben azt a folytatólagos üreget, mely nagyon keveset távozott el a vizirányos vonaltól.

E sziklafolyosó több rendbeli kisebb nagyobb barlangok által volt megszakgatva, a mik néhol alá is mélyedtek; úgy hogy elébb alá kellett szállnom a fenekeikre s onnan megint felkapaszkodnom a tárnafolyosó nyílásáig.

Itt nagy könnyebbségemre volt Babi barátsága. A mászással nem kellett magamnak vesződnöm. A mint a magnesium sodronyt meggyújtva, kiszemléltem, merre van a tovább vezető folyosó száda, odamutattam Babi-

nak, s azzal felültem a hátára, s folyvást bevilágítottam magunk körül az utat, míg a hatalmas állat csoda ügyességgel kuszott meredek sziklákon fel s alá, s ugrott velem mély örvényeken keresztül bámulatos erővel. A mely utat én egész napi fáradsággal tettem volna meg, ő átnyargalta velem egy óra alatt.

És a mellett nem evett semmit.

Mikor én leültem étkezni, ő csak nézte. Talán tudta, hogy conservéem medvehusból van? A jeges medvék egyébiránt úgy vannak szoktatva, hogy egyszerre nagyon sokat tudnak enni s aztán nagyon sokáig elköplálnak vele. Van több mázsányi hájuk, a miből táplálkoznak. — Valódi tevéi a jégsivatagnak, ha egykor utazási célokra fogják őket használni.

A közbeeső barlangokon nem találtam semmi nevezetést.

Csupán az ötlött fel előttem, hogy mentül tovább haladtam, a hévmérő annál lejjebb szállt. Utóbb már csak négy fokot mutatott 0 fölött.

Azt hiszem, hogy a malachit barlang melegét a folytonosan vegytani működésben levő vitrioltó idézi elő, s a mint attól jobban eltávolozunk, a két jég közé szorult földtömeg is annál inkább elnyeli a szük folyosón terjengő melegkiszugárzást. Báni kezdtem nagyon, hogy a téli ruhámat a jég üregben hagytam, s nagy szükségem volt rá, hogy alvás közben Babi meleg bundáját érezzem közelemben.

Később egy más tünemény lepett meg. Delejtüm, melynek segélyével számítottam ki addig a tekervényes sziklafolyosó irányát, egyszerre csak elkezdett semmit se mutatni. Lóggot előre hátra, vagy szökéseket tett s mutogatta az éjszakot a szélrózsa minden irányába.

Itt vagy vasbánya, vagy bazalt tömegek vannak közel.

A sziklafal csupa dolerit tömeg volt, mely a bazaltnak egyik alkatrésze ugyan, de ez még nem bir delejességgel.

Később azonban a dolerit közül a b r a d o r j e g e z e k csillámlottak élém, a mik szinte a bazalt alkatrészei.

Egy gyönyörű példány labradorjegecztől nem tagadhattam meg, hogy fel ne vegyem tehernek a tarisznyámba; soha sem láttam gyönyörűbb színjátékot. Szemközti lapjai zöld, veres, kék és sárga ellentétes színeket mutattak, s a színes lapokat a tompa éleken széles fekete sávok választották el élesen egymástól, s a mint a fény más irányban esett rájuk, egyszerre a lapok lettek feketék s közöttük az elválasztó vonalok csillogtak a szivárvány minden színeiben.

Hatvan órát töltöttem már ez előhaladásban, a midőn utam végét érni látszott.

Ismét egy rengeteg nagy barlangba jutottam. Nem annyira magassága képezte terjedelmét, mint inkább széle és hossza.

Feketesége jellemezte a barlangot. Oldalfalait mágnes vassziklák képezték, felváltva közletről tarkabarka magvas messziről zöld augitsziklakkal: a dolerit alkotta a boltozatát.

Az egész barlang fenekét egy csendesen nyugvó tó foglalta el.

Daczára a magnesium fénynek több órai vizsgálódásba került, míg a vasfekete sziklák között valami olyan üreg szádát fedeztem fel, mely folytatását engedte sejtetni az eddigi sziklasikátornak.

Az a fekete tó tükör annyira megtöltötte a bar-

lang téríméjét, hogy partjain csak egyes kiálló sziklakon át lehetett a tulsó tárna százáig eljutni, néhol öles ugrásokat kockáztatva a sima mágnesvas sziklákra.

Én ezt az utat nagyon nyaktörőnek találtam.

Tanácsot tartok elébb Bábival, hogy mit tegyünk?

Talán czélszerűbb volna egyenesen keresztül usztatni a tavon, mint azon a másikon tevé. Ezuttal velem a hátán. Nincs már szükségem tutajra.

Beleegyezni látszott. En felültem a hátára s aztán lelovagoltam, az az, hogy lemedvegeltem a tó partjáig.

Babi itt megállt egy vasszikla tömegre felállva s belé nézett a tó sima tükörbe.

Már most nem tudom: aszszonyi hiuság volt e az nála, hogy a mint meglátta magát a tükörben, megsajnálta az ujdonatuj kék tolettjét egyszerre feketére befestetni? vagy pedig az állati ösztön sugallata volt, mely az emberi kiszámításnak előtte jár? nem akart a tóba beleugrani.

Az igaz, hogy annak a tónak a látása bennem is valami olyan sajátszerű állati iszonyodást gerjesztett. Soha sem láttam én ilyen csendesen, mozdulatlanul nyugvó víztükört, melynek fekete felszine a távolban a magnesium fénytől szivárványt játszott.

Babi nem volt neki biztatható az uszásnak; meg rázta a fejét s leült a két hátulsó lábára: a legvilágosabban tudatva velem, hogy a hajóm horgonyt vetett.

Hát nem bánom, legyen belőle szárazföldi alkalmatosság. Azzal megfordítám a fejét s a partot összekötő szikla sorozatra mutatva, biztatám, hogy menjünk tehát köröskörül.

Erre vállalkozott.

Pedig keserves fáradság volt az. A sziklák távol voltak egymástól. Minden erejét megfeszítve kellett ugrani a hátán vitt teherrel, s gyorsan megkapaszkodni körmeivel, hogy le ne csuszszék. Ő maga is érezte a feladat komolyságát s minden ugrás után megpihent.

Az ut felén nyelvét kiöltve lihegett.

Én elővettem csutorámat s eczettel vegyített vizemet megosztottam vele. Ez újra felélénkíté. Most már gyorsabban ugrált velem tovább. Egyszer aztán kimaradtak az összeköttetést képező sziklák, s még mintegy ötven meternyi távolban volt a tárna ajtaja tőlünk.

Az állat megint lenézett a vízbe: uszásra vegye-e a dolgot! Összerázkodott; s inkább a meredek sziklafalt kémlelte nyihogva, megkísérte, hogy fel tudna e rajta mászni.

Én kitaláltam a gondolatját. Leoldtam derekamrul kötélhágcsómat, annak a kötélhurkát az ő derekára bogoztam s azzal neki biztatam, hogy mászzék fel a falon.

Gyönyörű tornász volt az én Bábim: akárki tanította rá! oly sima sziklafalon, a hol ember alig talált volna megkapaszkodási támpontot, ő felmászott s fölveté roppant természetét a felső sziklapárkányra.

Most aztán nekem csak utána kellett másznom a kötélhágcsón, mely az ő derekához volt hurkolva. A medve lehetett ötszáz kilogramm.

Az a sziklapárkány aztán egyenesen a folyosó szájához vezetett.

Daczára a négyfoknyi hőmérséknek egészen át voltam izzadva, nem anynyira a fáradságtul, mint a folytonos rettegéstül.

A mint a folyosó nyílásába bejutottam, első gondom az volt, itülni étkezni. Anynyira Babi is rávehető volt, hogy a kiürített conservés bádogba beledugja a toppantsait s aztán a tenyereiről lenyalogatta a pterodactilus zsirt. Ez volt az ő estebedje.

Azután még egy kicsit szunynyadtam s felébredve neki kerekedtem a tovább utazásnak.

De ugyan keservesen kiábrándultam merész reményimből.

A sziklafolyosó néhány percz mulva véget ért; zsákutcza volt az, térjmeg utca, a honnan nem lehetett tovább menni. Az augit és dolerit sziklák véget értek s a bennük támadt repedést elzárta keresztben egy csillámpala-réteg.

A csillámpalán keresztül nem vezet sziklafolyosó. E vékony s egész a papírfoszalányig szétszedhető lapok úgy feküsznek egymáson, mint egy játék kártya.

A csillámpala közt csak egy esetben képződhetik valami üreg; ha »hegykristálypincze« alakult benne. Ezt a turzó bányászok úgy szokták felfedezni, hogy mikor kovariz eret fedeznek fel a palakörétegben, kalapáccsal ütögetnek a csillámpala sziklára, ha nem ad e döngő hangot? Némely hegykristálypincze százezreket érő kincseket rejt.

Az én börtönöm fala siketen viszhangzott a kalapács ütésre. Tömör sziklaréteg áll előttem, mely messzire elzárja a tárna folytatását. Ezt én keresztül nem törhetem.

Elkeseredetten gondoltam vissza, átlátva, hogy örökre fogoly vagyok a föld alatt s nincs mit tennem, mint visszatérni a jégbarlangba s vegetálni, mig lélelmi szeremben tart.

Mikor újra kiértem a tárna nyílásához, s letekinttem arra a kék aczél-tükörre; elbusult haragomban felkaptam a lábam alól egy követ s belehajítottam azt a tó közepébe.

Ekkor történt aztán körülém valami, a minek leírására nincs az emberi szótárakban megfelelő kifejezés.

Az a tó egy óriási bazalt tömeg volt még hig állapotban, de már a kristályosodás, végrehajtásához teljesen szaturálva.

Csak egy hulló kavics kellett e szaturált tömegnek, a mire talán századok óta várt már.

A mint e kavics a tó felszínét érte, egyszerre vakító villám fény tölté be a barlang üregét, minő a kristály képződést szokta megelőzni s midőn az ellobant, oly hang robaj támadt, mintha ezer villám csapna le egy pillanatban; de a menydörgésnek zengő ereje volt, mintha a harangkondulás, az üveg csengés venné fel az égcsatanás mérveit, s követné azt a volkán kitörésnek földrengető robotgása.

E pillanat alatt szemeim előtt rohantak fel a mélységből az új óriások, kiknek én voltam keresztapjuk, két meternyi átmérjű hat szegletű oszlopok, organasi-pokként egymás mellé sorakozó összefogott tömegek, mint Isten kezébe markolt liktori fascerek lövelltek felfelé, egyszerre egy pillanat alatt s az óriási oszloptömegek nem álltak meg a barlang kőboltozatánál: keresztül törtek azok a dolerit hegy boltozatot, emberi észtől át nem mérhető erővel: az e perczen született bazaltoszlop, mely a mult perczen még hig folyadék, vagy talán csak rezgő kocsonya volt, ügyjárt keresztül, a kemény kövön mint a vas nedves agyagon; s a következő perczen bizonyosan ott meredt fel már a Zichy hegy homlokán az új alkotás képlete, mint egy óriási fésű mint egy taraj, vagy egy várrom.

S az irtóztató lökés és dörzsölés következtében az egész dolerit tömeg, melyen a bazalt keresztül tört, mintha szélvészihirdető alkonyég volna, úgy kezdett el izzó fényben tündöklenni, maguk a bazalt oszlopok is, a hol a dolerittal érintkeztek messze izzók voltak a kölcsönösen adott tüzcókutal; a tüzességtől átlátszóknak tetszettek, az egész barlang egy lángverem látszott lenni: egy belülről égő planéta ürege.

Egyszerre oly pokoli hőség támadt a barlangban, hogy abban minden állati organismusnak el kellett pusztulni. A mikor egy cseppfolyótest jegeczczé alakul, a kötött meleg elzabadulása által különben is hőség támad körülé; de itt a hegy áttörés dörzsereje egész volcáni izzást idézett elő.

Hogy én és hű utitársam e hőségben még is megmaradtunk, az nem anynyira valami csudának mint pusztán egy geologiai eredménynek tulajdonítható.

Hanyat estünk mind a ketten, az igaz. Én szerencsémre a medve fölé, mert különben a falhoz ragadok, oly

erős volt a légnyomás, mely a földhöz sujtott. A fejemet úgy éreztem a dörgés alatt, mintha egy elszabadult gőzgép szélvitorlájára rázná teljes erővel. Ezek már oly hanghullámok voltak, hogy egy perczig, a mig sötét volt, »látni« véltém a hangot, mint a villanyinductio-gépből kisugázó fényt: a hang hullám csillámlott szemeim előtt, mint a pávafark.

A következő perczben, aztán félig meg voltam vakulva és kím erülve.

Az volt hátra, hogy egészen meg is süljek a forró légben.

Ez azonban nem történt meg velem. Az erőszakos légnyomás belökött a barlang szádába több meternyi messzeségre s én egyszerre úgy éreztem, hogy ez üregből hideg szél süvölt elő.

A barlang levegője a forrponton felyül emelkedett már, a folyosó lege pedig folyvást négy foku lehetett. A hidegebb lég bőmbőlve tört át a befűtött pokolba.

De hát honan jön az a hideg lég?

Nem tudtam mozdulni, de egészen eszméletemnél voltam. Valami veszedelmes kíváncsiság lekötvé tartott. Látni akartam még többet e nem emberi szemek számára való tüneményből: hogy hull a barlang tetejéről a tüzeső alá, az bizonyosan jaspissá zománzosult kö-törmelék, hogy hajlanak meg a szélső bazalt oszlopok a mik legutóbb emelkedtek elő, s a frissen támadt oszlopok, hogy repedeznek meg keresztben, minden repedésnél olyan pattanó hangot hallatva, mintha harangok hullanának a tengerbe.

Bábi megragadta a galléromat s úgy vonzolt magával lefelé a barlangfolyosóba. Ideje volt.

Pedig e folyosóban sem volt kellemetes megállapodás.

A mint megkísértettem, hogy felálljak, azt tapasztaltam, hogy ez a legkivihetlenebb mesterség a világon.

Ha a bazalt barlangnak háttal akartam magállni akkor előre estem, mint a ki bortul részeg; ha szemközt a nyilással akartam felállni, akkor meg hanyatt estem, mint a ki sertül részeg. Valaki olyan erővel vitte a fejemet délnek, a lábamat meg északnak. Ez a valaki a kettős légáramlat volt. A bazalt barlangból nyolczvan foku Sirocco, a folyosóból meg négy foku Bora fujt keresztül, utójára azt találtam ki, hogy felfeküdtem Bábinak a hátára, ott a két áramlat kiegyenlítette egymást. Neki is meg kellett ugyancsak vetnie a négy lábát, hogy szél ellenében előre hatolhasson.

A lámpám még sem aludk ki.

De hát honnan jön ez a szél? hisz ez a folyosó egy zsák utczában végződik.

Nem sokára megkaptam e kétségemre a nagyon is örvendetes kiderítést.

A bazalt áttörés hegyromboló erőszaka az én utamat elzáró csillámpala rétegben is nagy változást idézett elő. Az addig nyugodtan egymás hátán fekvő palakölapok most egymásnak hegygyel éllel voltak kuszáltam feltornyosítva, s a mint így két palaréteg, mint két egymásnak támasztot kártya megtörte az egész tömeget, azoknak a helyén egy sátoralaku háromszögű nyílás támadt mintegy három meternyi magasságban; ezen keresztül süvöltött át ama hideg lég: mely eddig szélcsendben nyugodott idelelni, s most egyszerre viharrá alakult, a mint a bazaltbarlang hő legével találkozott.

Tehát e felgyűrődött palarétegen keresztül is van már ut, s hogy ott még nagy térnek kell lenni azon tula- azt bizonyítja az erőszakos légroham, melylyel szemben csak a fálhoz kapaszkodva lehet előre haladni.

(Folyt. köv.)

Tallérossy Zebulon levele

Mindenvárc Ádámmhoz!

Tekintedezs barátom uram!

Tele vagyok combinatioval. Csinyalom regeltül estig miniszter spajzcedlit, amit fogom ő szentsige elő terjesztenyi.

Ha mar fusio, legyen tökiletezs. Enilfogva legyen miniszterelnök Baldacsi. Rula senki fel nem tehet, hogy megvaltoztatja szinezetit.

Belügyminiszternek kinevezem Paczolyt. Atul megtanulya ő felsige, milyen draga Magyarországon ilmezis, is leszalitya adot.

Közlekedisi miniszter lesz Zsedinyi, kinek első reform munkaja lesz kalendariumot úgy megvaltoztatnyi, hogy mindennap legyen kedd, mikor Bicsbe kel szaladnyi prezenczmark kiirde mlise szempontyabul. Utközbe tanulmanyozhatya vasuti vizailiseket.

Ő felsige szemilye körüli miniszternek megteszem Posner Karoly Lajost. Turkalhatya ordokba. Uns kost's nichts und ihm macht's a Freud. Mirt ne jarulnam hoza emberisig boldogitasahoz?

Kereskedelmi miniszter had legyen, no nem banom, Lonyay. Ő szakember ezen a tiren, elcsereberili az, ha csag a kel, akar egisz Muszkaországot.

Kultuszminiszter lesz Görög Imre, ki dr. Handler Moricz melet kivaló tekintilyre emelkedet jeles hirdetisek mezejin.

Igazságügyminiszter Lazar Adam. Ezt tatarikosagi tekintetbül ere az alomasra kiszemeltem. Egisz budget kikerüli abul, amit elmarat igazságügyi interpellatiokbul megsporolunk.

Pinzügyeinket bizom a Szélre. Az is el tuga ugy fujni, mind akarki mas.

Honvidelmi miniszternek teszem Pulszky Agostot. Ez a kizs David megvidelmez orszagot parityaval izs. Milyen nagy megtakaritas következi abul.

Magamnak megtartom horvat miniszteri tarczat. Horvatoknak mondom, hogy Magyarorszagba vagyom elfoglalva, magyaroknak mondom, hogy Horvatorszagba vagyom elfoglalva, — aztan elmegyem Bergengocziaba bevarnyi nyugodalmasan, mig megbukjuk.

Sose törje ezeknek utana fejit ö felsige, hanem agyon lisztanak legmagasab exequaturt.

Maradom tekintedezs baratom uramnak

alazatos excellentias szolgaja

T. Z.

Ö R S Z Á G G Y Ü L É S .

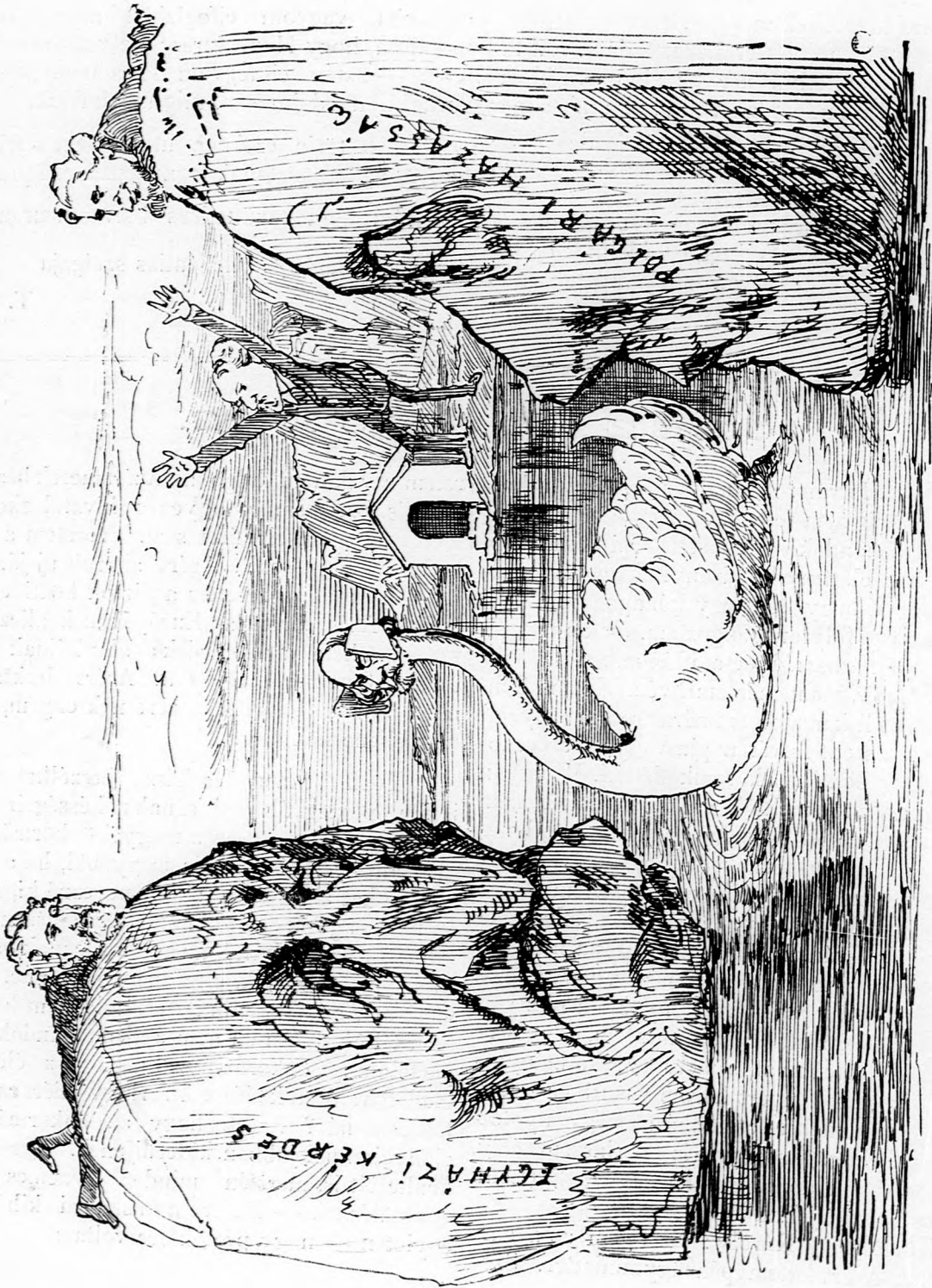
Bittó. István: Az mondatik, hogy a kormány semmit nem tett. Ezt megczáfolandó, hibátlanul elmondok egy másfél órai beszédet, a mi a t. ház előtt nyilt bizonyítékául fog szolgálni annak, hogy tizenegy hónapos ministeri pályám alatt folyton dolgoztam, csakis ugy sikerülhetvén e beszéd betanulásának fontos feladata. Megírását nem is említvén. (Kozma Sándor a főrendi karzaton szemérmesen mosolyog.) S mert ma szent István napja vagyom, azért fogok nektek beszélni a káromkodásrul. Mi ugyan minden adót fölemelünk, csak a földadót nem s azért én a fölbirtokosokat szidom össze, hogy vonakodnak az új terheket elfogadni. S ha ezt önök non sens-nek veszik, emlékeztetem a kártya-adóra. Ez első sorban a földbirtokos osztályt sujtja (Ivánka Zsiga pirul.) S ha nem teszük velem egyet érteni arra nézve, hogy a föld birtokos osztály mekkora előnyökben részesült az utóbbi évek alatt, én megmutatom, ha tetszik drámafoki birtokomat, a mely az alkotmányos aera jó voltából nyert három vasuti összekötetést, hat zsindeyes eselédházat s egy nyolczvanezer forintos kastélyt. Ez azt hiszem elég, hogy önök új áldozatokra lelkesüljenek. (Leül. Kovács Laczi éljenez.)

Kerkápoly Károly: Szeretem az abszurdumokat. Azért lettem pénzügyminiszter. Sze-

retem a vakmerő dolgokat. Azért merek beszélni most is. Szeretem az ingyenes hivataloskodást. Azért van két féle fizetésem. Szeretem a budgetben az egyensult. Azért akarok új járadék kölcsönt kötni. Szeretem a pártok közti egyetértést. Azért tartok az Európában koalicio el lenes banketot a »közérdek« alapítóinak kontójára. Szeretem Lónyait. Azért buktattam meg. S önök tisztelt ház, szeretnek engem, azért nem éljeneznek meg.

Tóth Vilmos: Ha Tisza beszélhet a közjogi alap megváltoztatásának nehézségeiről, miért ne beszélhetnék én a megyei önkormányzat áldásairól? Mi is lenne a megyéből, ha a hivatalnokokat a kormány akkor nevezné ki, mikor én nem vagyok belügyminiszter? Hiszen megeshetnék, hogy Nyitrában a Thuróczyak s a Tóthok kimaradnának, a mi nagy bájlenne, mert most már a belügyminiszteriumba sem hozhatnám fel őket. Ám én nem csak önös indokokból pártolom az önkormányzatot. Egész életem a mellett való működés volt. Hogy miért cenztralizáltam hát? Azért, hogy az önkormányzat előnyei annál jobban kiderüljenek. Pártolom a koalicioiót is, mert én minden ilynemes czélú egyesülésnek — kezdve a miskolczi kiházásító egyleten — nagy protektora voltam.

SOYLLA ÉS CHARYBDIS KÖZT.

Ü-NYI: Ecce! milyen ügyesen laviroz el a két veszedelem közt!

Szent kutyamacska házasság.

Vajjon ehhez a polgári párosodáshoz kikérték-e a szentegyház áldását?

Politikai stereoskop.

Az igazságügyminiszter, mint a Magyar Politikában olvassuk, elhatározta, hogy negyven törvényszéket eltöröl s hogy ez iránti javaslatát már elő is terjesztette **ő szentségének**.

A hír nagyon valószínű, miután Senyey miniszterelnöksége esetére öszentségét alkalmasint Magyarországgal fogják kárpótolni az elvesztett etarchatusért.

*

Magyarországon most teljes fejtelenség uralkodik.

Először is Bittó, azután a kormány azután a jobb oldal, azután a képviselőház, végre — miután a volt kormány már nincs, a leendő még nincs — az egész ország elvesztette a fejét.

Aztán tagadja még valaki, hogy ez a rendszer anarchiára vezet.

*

A Pesti Naplóban olvassuk a következőt:

»Ghyczy hosszú monumentális beszéde után rosszul lett.«

Megkerestettünk e hír rectificálására, miután e közleményből egy szó tévedésből ki maradt. A mondat így olvasandó teljes minémiségében:

»Ghyczy hosszú, monumentális beszéde után rosszul lett — a coalitio.

*

Bittó István miniszterelnök Bécsbe utazott bejelenteni a kormány lemondását ő felségének. Kovács Lacist is magával vitte.

Jeles színművészek szokása, hogy vendégszerepekre magokkal hordják állandóan megszokott sugójukat.

*

Gróf Szapáry Gyula belügyminiszter komolyan utána járt, vajjon csakugyan igaz-e, a mit Jókai felemlített országgyűlési beszédében, hogy abból a sok papírból, melyek egy vizbefult drabant sipka tárgyában összefirkáltak, egy egész papier maché drabantot lehetett volna csináltatni?

A beható vizsgálatból az derült ki, hogy biz abból a papirosból nagyon kis drabant telnék ki.

— Nem is mondtam én, hogy életnagyság — felelt Jókai.

*

A Pesti Napló azt írja, hogy az utolsó szavazásnál úgy állott a többség a kormány mellett, mint egy sugár-erdő.

No hát csak bizzák ezt a sugár-erdőt Lónyayra, majd elbánik ő vele, mint akár a temesvárival.

A Reform vacsorapártja roppantul megnehezgett arra a hirre, hogy egy másik vacsorapárt készül alakulni a Deákpart »zöméből,« melyet irigyei »kliknek,« meg az »igazgató tanácsosok« pártjának neveznek.

No ha már ez sem kenyéririgység!

*

Vajjon micsoda magasabb kitüntetést gondolnak ki Bécsben Bittó számára, miután Gizella főhercegnő lakadalmán már volt azon a gallerián, melynél magasabb már nincs.

*

A »Közérdek« pedig hiába akarja magát kimosni abból gyanuból, hogy subventionálják, miután minden számmal schwarz auf weiss be lehet bizonyítani, hogy tárczája a »mások pénzével« van tele.

*

»Fürchte Gott und schau Niemand,« ezt a tacsot adta Horn a jobboldalnak.

Már késő! Eddig nem félték istentől mindenkirenézni.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

— — (Mi volt a mult napok legérdekesebb eseménye?) Hát hogy Bittó leköszönt. (Nem a.) A podgoriczai összeczörrenés (Nem a.) A Salvator herczeg röpirata. (Az se) Gorcsa:off béke congressusa. (Dehogy!) A »Capitale« szerkesztőjének meggyilkoltatása. (Felé jár.) A karlisták győzedelme. (Ojé!) Szibéria meghódításának »300százados« ünnepe. (Ugyan menjen kend!) Mi hát? (Már látom, hogy hozzá se konyit.) Hát az, amit a Magyar Állam két millió hívőnek hirdet, hogy újra hajdani fényében ragyog a kereszt — a barátok tornya tetején. A mult héten vasalták körül ujdontat új rézzel).

— — (Megtudná-e kend mondani, mi különbség van a spanyol meg a magyar országgyűlés közt?) No bizony! Hát Magyarországon a kortes teszi az országgyűlést, Spanyolországban pedig az országgyűlés teszi a kortest.

ISZTRIKUCZ és NASZALMICSESZKUL.

Isztr. Szüksége volt-e az országnak a Csacsinovics egy órai beszédésre?

Nasz. Annak ugyan nem, de volt Csacsinovicsnak.

*

Isztr. Az országnak csak egy pártra van szüksége, a becsületes emberek pártjára.

Nasz. Hja barátom, ebből nem lehetne kormányt alkotni; mert hiányoznék a fennállásához okvetlenül megkívántató többség.

*

Isztr. Kibékülnék én még a Lónyay pénzügyérségével is egy föltétel alatt.

Nasz. És az?

Isztr. Ha bizonyosan tudnám, hogy még az államjavak eladása előtt leköszön.

A NAGY BÖGŐ BUCSUJA.

(Irtta és a székesfehérvári tűzoltók Hushagyó keddi tánczestélyén felolvasta: KÖMIVES IMRE.)

ZÉPSEGES publikum ;
Ékes szép koszoru,
A mit mondanom kell
Felette szomoru.

A nagy bögő hallván
Hogy ma hushagyó van,
Fel falt egy eleven
Disznót, künn az ólban.

Ugy megtömté magát
Mint egy török basa,
És így felpuffadván,
Kirepedt a hasa.

Meg is emlegeti
Tudom ezt a napot,
Mert meghalt! halálos
Bögő-görcsöt kapott.

Örökségül ezt a ;
Bucsuztatót hagván
Hogy a publikumnak
Gyöngyen felolvasnám.

El is zengem szépen,
Mint egy fülemüle —
Nyiljék ki hát, kérem,
A publikum füle.

* *

»Vidám volt élete
Az elmúlt farsangnak, —
De volt is kelete ;
A nagy bögő-hangnak.

Mert a hova én a
Lábamat betettem,
A szomorúságot
Kipenderitettem — —

S úgy tánczolt a jó kedv
Egynehány percz alatt
— Majd hogy ki nem rugta
Mind a négy házfalat.

Hangomra megnyilék
A fősvény tárczája.
S elmúlt az angolnak
Melancholiája.

A pénztelen önkényt
Leveté a frakkot,
És elfeledé az
Istenverte krachot.

Ha képen nyalt egy-egy
Férjet felesége,
Vigasztaló szónara
Bujának lett vége.

Ha én talpa alá
Huztam a bakának,
Rapporra nem ment a
Császárnak magának.

Tánczra ingereltem
Sok szemérmes szüzet,
Öreg tánczos párban
Élesztém a tüzet.

Akkor voltam boldog
Ha röpült a szoknya,
S táncz közben leolvadt
A férfi gérokkja.

Lett is becsületem
— Késő vénségemre —
Örömmel jött a nép
A temetésemre.

S temetésem oly vig,
Miként volt életem :
Fogadjátok azért
Hálás köszönetem.

Fájó szívvel veszek
Bucsut most tőletek.
Szemeim könyeznek,
Mint megszózott retek.

Könyeimtől a föld
Ugy agyon fog ázni,
Hogyha megfagy, lehet
Rajta korcsolyázni.

Szontyorodott szívvel
Bucsuzom tőletek ;
Kivánom mindnyájan
Halálig éljeteK.

Szeresse az Isten
Ezt a frekvenciát :
Mint sátoros cigány
A lopott sült libát.

Kinck van bánata
Hordja el a gólya,
Liba czombból legyen
A fog piszkálója.

S a kinck kedve jön
Tán a meghalásra,
Vig bögő-hang mellett
Legyen kimulása.

Verjen benneteket
Az ég oly esővel,
Mely az aranybányák
Közepéből jö fel.

A tűzoltó pedig
— Instálom aláson —
Szép lányok szemében
Sokszor tüzet lásnon.

S ne kapjon se kutban
Se árokban vizet,
Hogy el ne olthassa
A szerelmi tüzet.

És hétköznapokon
Ugy miként vasárnap
Fényes tüzet gyujtson
A hazafiságnak. . .

S most a felsőbbiséget
Kell interpellálnom,
S kérnem, engedné el
Végleges halálom.

Hadd támadjak fel a
Böjtre diadallal.
Bizony megszolgálom
Sok jó magyar dallal.«

KRONIKÁS ADOMÁK.

Anzeigen.

Az időben, mikor 185*-et íranak s mikor nagyon frequentáltatott, az »Anzeigen« történt M.-Szigeten, hogy egy nagy száju »Canzelist« az akkori közkedveltségü »Polizei«-tól, collegái rendes összejövételénél a kávéházban kegyetlen módon szidta a magyarokat »diese Betjárn.« **y, ki most szolgabíró a tájon, elhatározta magában, hogy ezért meglakoltatja az ipszét. Midőn tehát látta, hogy ez hazamegy egy ködös estén, utána ment s kopogtatott a külső ajtón, melyen egy négyszögü félretolható ablak volt. A kopogtatásra megijedt a mi Canzelistünk s csak a zárt ajtón kérdé »Wer da?«

— Ich will jemanden anzeigen! — szól **y kívülről. A mi emberünk megörült, hogy itt kilátása van a »Vorgesetzter«-eknél érdemet szerezni, de még sem mert kimenni, félretolja az ajtó ablakát s kérdi:

— No also was wissen's?

— Azt nem mondhatom hangosan — szól **y rosz németiséggel — valaki meghallhatná.

A Herr Canzelist kidugja fejét az ablakon mire **y megragadja üstökét, meggyőződést szerzendő a 'hajszála' nyujthatóságáról, s azzal odább állt a sötétben.

A Herr Canzelist hallgatott ez esetről, de a »Betyárokról« is — és nyilvánosan sohse szidta többé.

Mennyei vesztegzár.

A híres orosz tábornok Diebics, s az akkori teljhatalmu hadügyminiszter gr. Alopeus egy és ugyanazon nap haltak meg. Mindkettőnek halálhíre egyszerre érkezvén meg Pétervárra, egyik udvaronc az azon tréfás kérdést veté föl, hogy vajjon melyik fog hamarabb mennybe jutni a kettő közül?

»Hát kétség kívül Diebits jóval később fog odajutni, felelé egy elméncz, mert ő chole-rában halt meg, s e miatt neki, mielőtt mennybe bebocsátható lenne, még előbb 40 napi contumáciát kell kiülnie.

IVAD-SZERŰ VERS.

Robog kocsim, négy ló repül
Mint a villám vélem.
Oldalamon örangyalként
Űl a feleségem.

Magam hajtok, kocsis, inas
Együtt ülnek hátul
Egész város, egész világ
Csak mi reánk bámul.

Feledem majd a sok gondot,
Estélyeket tartva.
Kékvérűek serege lesz
Hivatalos arra.

Országházban tiz követ is
Interpellál hozzám.
Ellenem ez ilyen, amaz
Olyan panaszt hozván.

Tekintélyem nem engedi,
Hogy feleljek rája.
Feleletem interpellans
Igy hiában várja.

Számomra a sugáruton
Palotasor épül,
Álljon bár a hon cassája
Még olyan szegényül.

Rendkívüli tagja leszek
Rendes egyleteknek.
Névnapomon küldöttségek
Csuszva tisztelegnek.

Minden így lesz . . . csizmámat is
Más tisztítja végre.
Ha . . . valahogy szert tehetek
A pénzügyérségre.

Don Csipkedő.

Politikai számtani előadás.

Helyzetkép.

Vegyünk egy példát. P. o. $565 + 19$. Tegyük fel, hogy ez egyenlő X-el, tehát lesz $565 + 19 = X$ -el — Ez egyenlet, még pedig $565 + 19$ — bal, X pedig jobb oldal. Ha már most az egyenletnek, egyik — tegyük fel bal — oldalát megváltoztatjuk, pl. nagyobbítjuk szorzás vagy összeadás vagy kisebbítjük, kivonás vagy osztás által, természetes, hogy az egyenlet jobb oldalának is meg kell változni. A jelen példánál:

$565 + 19 = X$. Ha már most $565 + 19$ ból kivonunk pl. 39-et, akkor $565 + 19 - 39$ koránsem »X«-el, hanem »Y«-nal lesz egyenlő. —

Igy nyerünk aztán egy ismeretlen helyett két ismeretlen.

SIR-IRAT.

Bimbo keszem! lenyi
De nem lehetett nyinyi
Mer az ur szovára
Födbe köllött menyi.

LEGATUSI. KALAND.

A x . . . i rector nyugodalmasan lepihent, s álmodott. Álmában fölvitte egész a . . . püspökségig. Pompás épületben lakott Pesten; egész nap ablakában mutogatta magát, s kevélyen hallgatta az arra menők sópánkodásait: de szerencsés ember!

Látja jönni a szerencse-kivánó küldöttséget.

Hamar becsapja az ablakot, a papi sipkát fejébe teszi, s helyet foglal a pamlágon. Léptek közelednek. De mi ez?! az ő kuvasza ugatja őket? hiszen nem hozott ő semmiféle kutyát ide.

Kocognak. De nem az ajtón, hanem az ablakon; s a másik percben rémesen kiált egy hang: rector ura m megérkeztünk!

— Vigyen el a menydörgös menykő benneteket, kiált a fölébredt és iszonyuan megcsalódott rector, de azután meggondolva, hogy a legatusokat szépen kell fogadni, hozzá tevé:

— Isten hozta, édes uramöcsém, mindjárt ajtót nyitok.

A deákok nem tudták, mit szóljanak erre a fogadtatásra, egyelőre csak nevettek.

No de kinyílt az ajtó s beléptek. Volt aztán bók, hajlongás mind a két részről; egyikről azért, hogy vacsorát kapjanak, másíkról, hogy a jó szó s szíves fogadtatáson kívül ne is kívántassék egyéb. A deákok hiában tettek arra czélzó kérdéseket, rector uram csak nem akart előrukkolni.

— Csak már ilyen későn ne érkeztek volna uram öcsém, hisz olyan örömet adnék én mint csupa magamnak.

— Jó lesz nekünk egy kis szalonna is, mond egy ik föl pislantva a kéményben függő fél oldal szalonnára.

— Jaj, mond a rector, azt nem akarom megkezdni, az a »szentlélek«, tevé hozzá erőltetett mosolylyal.

A deákok, miután látták, hogy nincs kilátás: lefeküdtek. Harmadnapra az ünnep után még kakas szólás

előtt utnak indultak a legátusok, s az ablakon kivántak »isten hozzádot« az ágyban nyugvó rectornak.

— Oh uramöcsém, mért nem várják meg a reggelt? egy kis jó szilvorummal föl frissitenék magukat! de meg nem félnek ilyen sötétben?

— Dehogy félünk, rector uram, hisz segítségül hituk a szentleket.

Hanem volt »ne mulass« a kuvasznak, meg minnenek, mikor másnap meglátta rector uram a szalonna helyét.

Milyen az igazi rapport.

A huszárkáplár jelenti divánon csibukozó kápitányának.

— Jelentem alássan, a rapport áll.

— Jól van — volt a felelet. Ezzel a kaplár kifelé indult. A kapitány visszazólitja:

— Jöjjön kend vissza, nem jól van.

A káplár ujra mondja:

— Jelentem alássan, a raport áll.

— Jól van — volt a válasz. A káplár kifelé indult,

— Megálljon kend! Üljön kend a divánra itt a csibuk, legyen kapitány, majd jelentem én ugy, a hogy keil.

Felkelvén helyéből az ajtónál megáll:

— Jelentem alássan vitéz kapitány uram, a rapport áll.

— Jól van — lön a válasz.

— Mit tetszik parancsolni?

— Hozzon kend két czilinder bort a javából.

Az igazi kapitány el nevette magát, s meghozatta a két czilinder bort.

Szerk. subroza.

S a t y r. »Alúl hosszú, nem felül,« nagyon régi már. A gyorsaság definitiója pedig jobb Saphirnál: »ugy szaladni körben egy nagy fa körül, hogy az ember önmagának a sarkára hág.« »Lonkaie Metathesise« megjelent már másutt.

M. A. Nagybánya. Hasonló fölös számmal van nálunk.

— S i c u l u s. Nincs ezekben az iskolás adomákban semmi élcz, tessék elhinni.

— C a l a m a n d r i n o. A prózát a lkalmilag közöljük. — G a r a b o n c z á s. »Szerelem és Kontó.« E bizony nem sikerült. Aztán a formával is illik ám gondolni. — S. A. Budapest. Alkalmazva lehet csak az efféléket közölni — »Hozzá.« Idézzük tulajdon szavait: »Feledte, hogy mi volt (a szerkesztői subroza) s most csoda, hogy ön is nagyobbítja a sort.«

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Lakása Stáció utca 80-ik szám alatt.

Pest. 1875.

NYOM. AZ., ATHENAEUM " NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:
LÁNG LIPÓT ES TÁRS.
1-ső nemzetközi hirdetményi iroda Mária-Valeria utca Thonet-udvar.

Rajzolja

JANKÓ.

Metazi

POLLAK.

KÖLCSÖNÖK

Budapesti bér házakra, és vidéki földbirtokokra bármily magas összegekben 6000 irttól kezdve egész egy millióig; 32¹/₂ évi törlesztésre 6% kamat és 1% törlesztés mellett. Ezzel a 7 kamatos évenkénti fizetésekkel 32 és félév alatt az egész kölcsön kamatokkal együtt törlesztve lesz.

Bővebb felvilágosítást bérmentve **Láng Lipót és társ.** Budapest, Thonetudvar.

Vidéki megrendelések pontosan eszközöltetnek.

HIRDETÉSEK

minden Budapesten lévő és minden bel- és külföldön megjelenő

HIRLAPOK

számára

eredeti árokon

elfogad

LANG LIPÓT és TÁRS.

I. nemzetközi hirdetések felvételi hivatal Budapest, Maria-Valeriautca Thonet-udvar.

Francia játszótársak

közvetlenül svajczból leányok és fiukat 10 14 évesek 2-3 évi szerződéssel ajánl

Láng Lipót és társ elhelyező osztálya.

A közelebb feltételek a t. cz. uraságoknak kívánataira bérmentesen megküldnek.

Uj bécsi-utca.

Van szerencsém a t. cz. közönséggel tisztelttel tudatni, hogy 1875. február 13-én

HOTEL BUDAPEST

ezimű szállodámat megnyitom. Pest legszebb és lezdisesebb részében fekvő szálloda korszerűleg felszerelve és kényelemmel berendezve, az I. emeleten is éttermet nyitottam, hol mérsékelt árak mellett jó ételek és mindenemü valódi, hamisítatlan italok fognak kiszolgáltatni.

Hosszu évek során át szerzett tapasztalatom által, melyet e szakmában gyűjtöttem, iparkodni fogok a t. cz. közönség igényeinek minden irányban megfelelni. Számos látogatásért esd

mely tisztelettel Zsoldos Imre, szállodatulajdonos.

Uj bécsi-utca.

HOTEL BUDAPEST.

HOTEL BUDAPEST.

Legközelebb jelent meg és minden könyvkereskedésben kapható a maga nemében egyetlen könyv:

„ÖNSEGÉLY“

ezimű, a nemzörések minden betegségei számára hű és megbízható tanács adó, dr. Ernst L. hasonszenyi orvostól.

Ezen könyv oklást és segítséget nyújt mindazoknak, kik ifjabb korukban titkos bűnt vagy mértékeltlen kicsapongást írtak és ennek következtében beteges gyöngességekben vagy szédült idegzetben szenvednek, időelötti tehetetlenségnek már rabjai, vagy annak közel beállása őt fenyegettetnek.

Azok is, kik időszült bujakórba, bújakórban, bújakóros közvényben, húgyveszűkülésben szenvednek, vagy kiknek tes e túlságos higanyadagok által gyöngített, teljes gyógyulást találandnak

Ezen híres könyv, mely nagyobb világhíressé: kedveért bo ezteni ábrákkal van ellátva, töltés 1 firt beklüdeése mellett, pos a utján is megszerezhe ő.

Dr. ERNST L. hasonszenyi orvos. Pesten, kétsas-utca 24. sz. II. emelet.

A legbiztosabb és legkellemesebb szer váltóláz ellen

különösen gyermekeknél, kik a keserü Chinint másképp bevenni nem képesek, a

CHININ CSOKOLÁDÉ

és a Chinin-cukor

Rozsnyay M. gyógyszerésztől Aradon (ezelőtt Zombán Tolnamegyében) melyeket a magyar orvosok és természet-vizsgálók és a

nagygyűlése Fiumében pályadíjjal koszoruzott.

Kapható vagy megrendelhető a birodalom minden jóhírű gyógyszer-tárában.

A hamisításoktól óvakodni kell!

Mindenki csak a Rozsnyay M.-féle pályakoszoruzott készítményt kérje és fogadja el.

1000-nél több szenvedő nyert

nemi élet titkai és veszélyei

ezimű mű által egészséget és új élet-örömet. Számtalan ifjúkori bűnt mentett megezen 12000 darabnyi kiadásban és több nyelven megjelen mű a végomlás örvényébe való sülyedéstől, a mint ezt őszinte hálás levelek, valamint a benne tartalmozott körtörténetek bizonyítják. Ezen mű Dr. RODET-nek a Cadixi akadémiája által pályakoszoruzott óvszerét is tartalmazza BUIAKÓRI RAGÁLY ellen nemkülönbön a férfiui elgyengültség (Impotentia) ellen is legbiztosab utatitást szolgáltat. Egy forintért szerzhető szerzőtől következő cím alatt: Dr. EIBER U. Pesten, József-utczában 66. sz. alati sa át házában.